

Η κριτική σε ένα πρόσωπο δημόσιο, σε έναν άνθρωπο που παίρνει αποφάσεις είναι μια υπόθεση εύκολη. Κι όσο η κριτική λαμβάνει χώρα σε εποχές μεταγενέστερες των αποφάσεων, γίνεται ακόμα πιο εύκολη, καθώς παρέχονται στους κριτικούς ολόένα και περισσότερα στοιχεία.

Τούτος ο μικρός πρόλογος έχει να κάνει με την αρνητική απήχηση που είχε η πρόσφατη τηλεοπτική συνέντευξη ενός πρώην πρωθυπουργού. Τα πυρά συγκέντρωσαν εξίσου και οι τηλεοπτικοί συνομιλητές του, που παρουσίασαν το καλαίσθητο πρόγραμμα. Δεν έχω προσωπική αντίληψη, καθώς δεν το είδα, συνεπώς δεν θα μπορούσα να εκφράσω άποψη. Διάβασα όμως, ότι αφού, ο πρώην εξέφρασε την άποψη: *«φοβάμαι την καταστροφή»*, συμβούλευσε να πάμε άμεσα σε εκλογές.

Υποθέτω ότι οποιοσδήποτε, πολίτης οποιασδήποτε μόρφωσης και ηλικίας τα ίδια θα έλεγε. Φαντάζομαι επίσης, ότι 13 χρόνια μετά την παράδοση της εξουσίας, με την σοφία των 81, πιά, χρόνων του, ένας καλλιεργημένος άνθρωπος, ένας καθηγητής έστω, θα έκανε μια βαθειά τομή στα πεπραγμένα. Θα επιθυμούσε ένα είδος δημόσιας εξομολόγησης, θα στάθμιζε το παρελθόν με γενναιότητα και θα είχε την τόλμη να αιτηθεί μιας δημόσιας συγνώμης, για όπου έκρινε ότι έσφαλε.

Τίποτα τέτοιο δεν συνέβη. Συνεπώς, αυτό που αντιλαμβάνεται ο κάθε ένας, είναι ό,τι επί της θητείας του, όλα πήγαν καλά. Κανένα σκάνδαλο στο Χ.Α.Α. καμιά αναδιανομή του πλούτου. Κανένα μαγείρεμα των στοιχείων για την είσοδο στην Ο.Ν.Ε. Το αυτό και για τα εξοπλιστικά, τους Ολυμπιακούς αγώνες, τις Ελληνοτουρκικές σχέσεις. Όλα αυτά έτυχαν υποδειγματικής διαχείρισης. Χαρακτηριστική επίσης και η τόλμη του στο ασφαλιστικό.

Μια παρορμητική λαϊκίστικη άποψη θα μπορούσε να διατυπώσει κριτικές του τύπου: *«σιγά ρε τον αντιστασιακό με τις στρακαστρούκες»*

, ή
«είναι αυτό μακέτο;»

ή να θυμηθεί τους προσδιορισμούς «τάπερμαν», «λογιστάκος» κλπ. Ατυχώς τα πράγματα είναι σοβαρότερα. Έτσι το κίνημα που έσπειρε με ένταση πάθος και σηκωμένες γροθιές το «Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο. ίδιο συνδικάτο»

, αλλά και το

«όχι στην Ευρώπη των μονοπωλίων ναι στην Ευρώπη των λαών»

, ξέφτισε, θερίζοντας ευρωπαϊκά κονδύλια, κάμοντας υποκλίσεις και δίδοντας ευχαριστίες στις Η.Π.Α. Κατάντια, προσαρμοστικότητα, εξέλιξη ή το χάδι της εξουσίας; Μπορεί κι όλα μαζί.

Το ότι, ο πρώην, δεν διακρίθηκε για την ευφράδειά του, το ότι δεν υπήρξε χαρισματικός, το ότι δεν μάγεψε τα πλήθη από τα μπαλκόνια, ή το ότι δεν διέθετε χιούμορ, δεν μπορούν να αποτελέσουν σοβαρά σημεία κριτικής. Μόνον ως αντικείμενα λαϊκής καζούρας σε επίπεδο καφενείου. Χρήσιμη και αυτή κάποιες στιγμές, αλλά προφανώς δεν είναι πολιτικό εργαλείο.

Εξάλλου, ο κατεξοχήν συγκεντρώσας τα παραπάνω χαρακτηριστικά και ιδρυτής του πολιτικού σχήματος με το οποίο, ακολούθως, ο πρώην πρωθυπουργός ανήλθε στην εξουσία, δεν άφησε και τόσο λιγότερα συντρίμια, αφού πρώτα κατάφερε να ληλατήσει κάθε αριστερό σύνθημα προκειμένου να κατακτήσει την εξουσία. Ήταν όμως Ο Ανδρέας, ο γοητευτικός Ανδρέας, ο Ανδρέας που οι μισοί Έλληνες γουστάρουμε να μας αποπλανεί. Τουλάχιστον μας συγκινούσε. Εκστόμισε και ένα mea culpa. Άλλο αν στο θλιβερό του φινάλε, χάθηκε ανάμεσα σε χαρτορίχτρες και σε ροζ βίλες.

Ο, προσφάτως συνεντευξιασθείς, διάδοχος του είναι ένας ακόμα Έλληνας της σήμερα, ένα ακόμα στίγμα του κάδρου: «αυτή είναι η Ελλάδα» όπως κάποτε ομολόγησε και ο ίδιος.

Προφανώς δεν ισχύει η άποψη ότι:

«έλα

μωρέ, καλός ήταν αλλά να, δεν κατάφερε να ελέγξει τους υπουργούς του».

Έντιμος πιθανότατα ναι. Καλός με ποια κριτήρια; Με την έννοια που ένας προπονητής είναι αρκετά έντιμος για να μην πουλήσει παιχνίδια, αλλά ανίκανος να ψιλιαστεί ότι οι παίκτες του είναι πουλητάρια; Από την άλλη, αν το καλοσκεφτείς, ήμαστε και αρκετά τυχεροί με την ανέλιξη του στην εξουσία. Διότι αν όχι αυτός, ποιος; Ο Άκης;

Τέλος είναι και κάτι άλλο. Γιατί τώρα αυτό το τηλεοπτικό πρόγραμμα; Τώρα που μια άλλη «αριστερή» «κυβέρνηση», προχωρά σε ανήκουστα θέματα, που τρέχει υποχωρώντας γκρεμίζοντας κάθε ταμπού χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Αφού πρώτα, ληλατήσε και αυτή με τη σειρά της κάθε εναπομείναν αριστερό σύνθημα σε μια απελπισμένα κακέκτυπη επανέκδοση του Οκτώβρη του '81.

Τελικά, δεν είναι μόνον που αποδεικνύεται φτηνά ανακόλουθη, ούτε που δεν κατέχει την τέχνη του διοικείν. Είναι που προσφέρει κάθε διαθέσιμο επιχείρημα στην συντήρηση, είναι που αποδομεί όλες τις θυσίες, τους διωγμούς της Αριστεράς. Είναι επίσης που συντελεί στην καλλιέργεια του απολιτίκ κλίματος, κυρίαρχο μέχρι χθες εδάφιο της Δεξιάς. Τώρα λοιπόν, που 60 στους 100 Έλληνες αποβλακώνονται έτι περαιτέρω μπανίζοντας

Σερβάιβορ.

Τώρα συντρόφια, που ο αγώνας δικαιώνεται.